

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
СЛАВЕЯТ
ТАТАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живееше някога един търговец. Богат човек. Той имаше неброено имане. Къщата му беше постлана с персийски килими, на масата си имаше съдини от китайски порцелан, дрехите му бяха тъкани в Турция, а край него шетаха прислужници от Индия.

От всички краища на земята търговецът носеше скъпоценни вещи.

Ала най-скъпото в неговия дом беше славеят, заключен в една клетка. Стените на клетката бяха изплетени от сребърни пръчици, покривът беше направен от кристални плочки, а подът — постлан със златни песъчинки.

Търговецът беше готов душата си да даде за славея. Всяка сутрин, на пладне и при залез слънце прислужници подаваха на славея студена водичка в седефена раковина и най-сладки зрънца, изсипани върху чинийка от кехлибар. Славеят нямаше за нищо грижа, но тъгуваше за росния листак на горите, за прохладата на сенчестите градини и свободния въздух. Затуй песента му беше тъжна. А пееше този славей чудно хубаво. Когато почнеше, всичко наоколо занемяваше.

„Много по-добре му е тука, отколкото на свобода“ — си мислеше търговецът, когато чуеше песента му. Един ден търговецът реши да замине в някаква далечна земя по търговска работа.

Тогава славеят почна да му се моли:

— Чуй ме, стопанино, ти винаги си бил добър и си изпълнявал молбите ми. Сега отиваш в моята родина. Там, в една градина, където зреят нарове, живеят моите братя и сестри. Моля ти се, иди при тях и им кажи, че съм жив и здрав, от нищо не се оплаквам и на всички изпращам най-сърдечни поздравии.

— Добре — отговори търговецът, — ще изпълня молбата ти.

И тръгна на път.

Отиде той в далечната страна. Продаде стоката си, накупи скъпоценни вещи и като свърши работата си, тръгна да търси нарвата градина, където живееха славеите. Дълго време обикаля, най-сетне я намери. Всичките дървета в тая градина бяха отрупани с нарове, които светеха като малки месечини. Благоуханият въздух наоколо трепереше от славееви песни.

Загледа се търговецът и що да види — на всяко клонче кацнал славей и пее весела песен. Но един от тях извиваше такава мелодия, че

никой не можеше да се сравни с него.

„Тези трябва да са роднините на моя певец“ — помисли си търговецът и като наближи до славея, който пееше най-хубаво, викна:

— Хей, славейко! В моя дом живее твоят брат, заключен в сребърна клетка. На всичките славеи в тази градина той изпраща най-сърдечни поздравии и поръча да ви кажа, че е жив и здрав, хубаво си похапва, сладко чурулика и за нищо не тъгува.

Като чу тия думи, гласовитият славей изведнъж тупна на земята като прострелян.

Търговецът се смая. Наведе се над птичката, но тя вече не дишаше. Крилцата ѝ бяха разперени, човката ѝ — отворена, лежи и не мърда.

— Не трябваше да ѝ напомням за брат ѝ — рече си търговецът. — Трябва да ѝ е било много мъчно за него... Няма що... свърши се.

И като протегна ръка, търговецът хвана мъртвата птичка и я хвърли върху тревата, настрана от пътеката.

Но щом се удари в земята, славеят изведнъж оживя. Литна нагоре, раздвижи клончетата и потъна в дълбочината на градината.

— Хей къде бягаш? — викна търговецът. — Кажи: какво да занеса на твоя брат? Сега той чака от тебе вест.

Но славеят нищо не му отговори.

Тръгна си търговецът с наведена глава. Като се прибра в своя дом, заключеният славей го попита:

— Стопанино, намери ли моите братя и сестри?

— Намерих ги и предадох поздравите ти — отвърна търговецът, — но твоят брат пет пари не дава за тебе. Той дори не пожела да ме изслуша, а се престори на мъртъв. Добре го направи — и крилцата си разпери, и човката си разтвори, по нищо не можеш и да го разбереш, че е жив. Наведох се аз да го хвърля настрана, но той — хитрецът, — щом се докосна до земята, мигом оживя, разпери крилца и отлетя в градината. Даже не каза едно благодаря за твоите поздравии.

Като чу тия думи, заключеният славей почна да тъгува Цял ден не клъвна нито едно зрънце и не посегна да сръбне водичка от седефената черупка.

А на другата сутрин, когато един от прислужниците му донесе прясна водичка и отбрани зрънца върху кехлибарената чинийка, го завари мъртъв в клетката.

Търговецът без малко щеше да заплаче от мъка. Какво не направи, за да съживи своя любим певец, но нищо не помогна. Найсетне търговецът махна с ръка и рече:

— Махнете го!

Един от прислужниците хвана птичката, отнесе я в градината и я захвърли отвъд оградата, на поляната.

Щом тупна славеят на зелената трева, изведнъж трепна, разпери криле, дигна се в свободния въздух и като запя всеело — полетя към своя роден край.

— Благодаря ти за добрия съвет! — изчурулика той на прощаване към търговеца.

Така че търговецът, без да се досети, разказа на славея как да се спаси. И онова, което търговецът не можа да разбере, го разбра славеят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.